

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z powództwa P. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary administracyjnej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 29 lutego 2024 r.
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelaktualnej z 13 lipca 2023 r.,
sygn. akt VII AGa 47/23

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia P.S.A. w W. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pismem z 15 listopada 2023 r. P. S.A. (dalej także: powód, skarżący) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 lipca 2023 r., VII AGa 47/23, zaskarżając ww. wyrok w całości.

Przedmiotem rozpoznania Sądu Apelacyjnego w Warszawie była decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE) z 8 marca 2021 r., w której, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej powodowi, orzekł, że: (pkt 1) powód nie przestrzegał za okres od 1 stycznia 2015 roku do 3 kwietnia 2015 r. określonego w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) i § 3 pkt 4 - obowiązującego do dnia 1 lipca 2018 r. - Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz.U. z 2012 r. poz. 1229 ze zm.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, lub obowiązku uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art 9a ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, w terminie do dnia 31 marca 2016 r.; (pkt 2) powód nie przestrzegał za okres od 4 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., obowiązku określonego w art 188 ust. 1 i art. 188 ust. 17 oraz art. 190 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261 ze zm., dalej: OZE), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego wydanych odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, lub obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 188 ust. 16 ustawy OZE, w terminie do dnia 30 czerwca 2016 r.; (pkt 3) za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w punkcie pierwszym wymierzył powodowi, karę pieniężną w kwocie 31 859,80 zł, (pkt 4)

za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w punkcie drugim wymierzył powodowi karę pieniężną w kwocie 77 294,82 zł.

Powód zaskarżył tę decyzję w całości.

Wyrokiem z 26 października 2022 r., XVII AmE 249/21, Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym oddalił odwołanie, w punkcie drugim zasądził od skarżącego na rzecz Prezesa URE kwotę 720 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 13 lipca 2023 r., VII AGa 47/23, oddalił apelację i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd II instancji w pełni podzielił ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjął je w całości za własne, czyniąc podstawą rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny wskazał, że w znacznej części obowiązek powoda związany był z jego działalnością w okresie, kiedy nie było żadnych przepisów regulujących kwestię przedawnienia, a pozostała część obrotu energią przypadała na okres obowiązywania, w zakresie przedawnienia, odesłania do Ordynacji podatkowej, co jednak jeszcze nie oznaczało, że ordynacja ta miała zastosowanie dla oceny zachowania powoda w tej konkretnej sprawie poprzez przyjęcie 3-letniego terminu przedawnienia. Wobec nieistnienia uregulowania dotyczącego przedawnienia, nie można było wyinterpretować jego istnienia na potrzeby oceny zasadności ukarania powoda za pierwszy okres naruszenia. Powyższe oznaczało, że zachowanie powoda od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 3 kwietnia 2015 r. oraz związana z tym zachowaniem późniejsza decyzja organu w ogóle nie powinny podlegać analizie z uwagi na jakikolwiek termin przedawnienia, gdyż takiego terminu przepisy w okresie powyższym w ogóle nie określały, a sam obowiązek umorzeniowy winien być zrealizowany do końca marca 2016 r. Co więcej, brak wprowadzenia instytucji jakiegokolwiek przedawnienia istniał do dnia 30 października 2015 r. i powodował, że delikty uregulowane w p.e. nie podlegały przedawnieniu, w tym poprzez odpowiednie stosowanie przepisów

ordynacji podatkowej. Ponadto Sąd Apelacyjny podkreślił, że nie mogło być w niniejszej sprawie mowy o zastosowaniu 3-letniego terminu przedawnienia wynikającego z art. 68 § 1 ordynacji podatkowej, a i samo zastosowanie nawet przepisu art. 68 § 2 ordynacji podatkowej byłoby wątpliwe i nie prowadziłoby do oczekiwanego przez powoda rezultatu. Skoro Sąd Apelacyjny uznał, że art. 68 Ordynacji podatkowej nie miałyby zastosowania w niniejszej sprawie, to w ocenie Sądu Apelacyjnego oznaczało to, że przed wprowadzeniem w życie art. 189g k.p.a. w ogóle nie został określony termin przedawnienia dla deliktów wynikających z art. 9a p.e. / art. 188 OZE. W ocenie sądu II instancji trudno więc byłoby w tym przypadku odwoływać się do treści art. 189c k.p.a. i uznać, że sytuacja nieokreślenia terminu przedawnienia byłaby względniejsza dla powoda niż 5-letni termin przedawnienia określony art. 189g k.p.a.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wyrażające się wątpliwością: czy kary administracyjne nakładane na przedsiębiorcę przez Prezesa URE należy kwalifikować jako niepodatkowe należności budżetowe, do których ma zastosowanie art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej czy też zastosowanie powinien mieć do nich art. 68 § 2 Ordynacji podatkowej?

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został rozwinięty i uzasadniony.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o:

1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie
2. oddalenie skargi kasacyjnej oraz w każdym z ww. rozstrzygnięć o:
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie.

1. Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jedynie w ściśle określonych wypadkach pozwalających zrealizować jej funkcje publicznoprawne. Chodzi mianowicie o sytuacje, gdy: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na podstawie tych przesłanek Sąd Najwyższy dokonuje rozstrzygnięcia o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy nie jest zatem trzecią instancją sądową i zasadniczo nie rozpoznaje *meritum* sprawy, lecz, w oparciu o skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, prowadzi nadzór judykacyjny w rozumieniu art. 183 ust. 1 Konstytucji RP. Z tych względów, skarga kasacyjna nie jest dostępna w każdej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 kwietnia 2019 r., I NSK 73/19; 30 czerwca 2021 r., I NSK 5/21; 23 lutego 2022 r., I NSK 29/21).

2. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2019 r., I NSK 87/18; 21 września 2021 r., I NSK 11/21) skuteczne powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga łącznego wykazania następujących przesłanek:

– problem prawny powinien być sformułowany w sposób generalny i abstrakcyjny, oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów. Nie może mieć zatem charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2012 r., III CZP 14/12; 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14; 12 marca 2018 r., III CSK 288/17; 24 kwietnia 2018 r., II CSK 752/17; 22 maja 2018 r., I CSK 23/18);

– problem prawny musi pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tzn. mieć oparcie w podstawach faktycznych i prawnych zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07;

22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13; 24 września 2015 r., II PK 19/15; 24 października 2017 r., I CSK 599/17);

– sformułowaniu problemu powinno towarzyszyć precyzyjne wskazanie przepisu bądź przepisów prawa budzących poważne wątpliwości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 października 2011 r., III SK 25/11; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11; 10 lipca 2014 r., II PK 257/13; 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17);

– problem prawny musi zostać poparty wyczerpującym wywodem jurydycznym, obejmującym omówienie różnych sposobów interpretacji danego przepisu prawa w świetle orzecznictwa lub piśmiennictwa, wskazanie pogłębionych argumentów za wariantem preferowanym przez skarżącego oraz przeciw wariantowi przyjętemu przez sąd drugiej instancji. Postawienie samych pytań jest niewystarczające dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07; 20 września 2011 r., I PK 52/11; 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12; 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 550/17);

– przedstawiony problem prawny musi być „istotny”, czyli skarżący musi wykazać, że problem ma precedensowy i uniwersalny charakter, w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności. Wyjaśnienie tego problemu winno mieć znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Tak będzie w sytuacji, gdy problem nie został rozstrzygnięty przez orzecznictwo sądowe, a w szczególności, jeśli Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska na dany temat, a także wtedy, gdy istnieje już utrwalona linia orzecznicza, ale z uwagi na szczególne okoliczności wymaga zmiany – w tym drugim przypadku konieczność zmiany dotychczasowego stanowiska Sądu Najwyższego wymaga uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01; 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02; 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16; 16 maja 2018 r., II CSK 15/18).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie nie spełnia tych wymogów.

3. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego sformułowanego przez powoda nie stwarza realnych i poważnych trudności. Nie ma również potrzeby ujednolicenia

orzecznictwa sądów powszechnych. Podobna problematyka była już przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 2 marca 2023 r., II NSK 43/23; 16 sierpnia 2023 r., II NSK 64/23; wyroki Sądu Najwyższego z: 26 marca 2019 r., I NSK 20/18; 15 marca 2023 r., II NSKP 22/23).

Z analizy ww. orzecznictwa wynika, że przepisy Ordynacji podatkowej (w tym działu III Ordynacji podatkowej, w którym umiejscowiony jest art. 68 Ordynacji podatkowej) mają zastosowanie do opłat i innych niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia uprawnione są organy inne niż organy podatkowe, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej [zob. art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r.; od 1 stycznia 2016 r., na mocy art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015, poz.1649), nadano nowe brzmienie, w którym już nie zawarto sformułowania „oraz niepodatkowych należności budżetu państwa”].

Pod pojęciem niepodatkowych należności budżetowych należy rozumieć niebędące podatkami i opłatami, należności stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publiczno-prawnych (zob. art. 3 pkt 8 Ordynacji podatkowej). Natomiast administracyjne kary pieniężne nakładane są w związku z popełnieniem deliktu administracyjnego, a tym samym charakter takich kar nie pozwala na ich utożsamianie z należnościami wynikającymi ze stosunków publicznoprawnych nakazujących określonym podmiotom świadczenia pieniężne na rzecz Państwa, o których stanowi art. 3 pkt 8 Ordynacji podatkowej (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 maja 2022 r., III OSK 1158/21, por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z: 19 września 2019 r., II OSK 2551/17; 23 października 2018 r., I GSK 1945/18; 8 września 2015 r., II GSK 1714/14).

Do kategorii niepodatkowych należności budżetowych zalicza się takie świadczenia, które zawierają w swych konstrukcjach elementy prawne danin publicznych. Źródłem nałożenia kary pieniężnej jest sankcjonowane zachowanie zobowiązanego (ukaranego) stanowiące naruszenie prawa. Tym samym administracyjne kary pieniężne to sankcje za nieprzestrzeganie przepisów prawa i w związku z tym, z pojęcia niepodatkowych należności

publicznoprawnych wyklucza się takie dochody budżetowe, których źródłem są wszelkiego rodzaju kary pieniężne, grzywny czy mandaty (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z: 19 września 2019 r., II OSK 2551/17; 11 grudnia 2019 r., II OSK 3106/18; 25 maja 2022 r., III OSK 1158/21).

Nie stosuje się przepisów Ordynacji podatkowej do grzywien, mandatów i innych kar pieniężnych, których ustalenie lub określenie oparte jest na przepisach szeroko rozumianego prawa karnego – art. 68 Ordynacji podatkowej odnosi się wyłącznie do postępowania wymiarowego ustalającego zobowiązanie podatkowe (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 stycznia 2019 r., II GSK 1612/18, por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 października 2022 r., I NSK 49/22).

4. Przypomnieć należy, że w pierwszym okresie popełnienia przez powoda zarzucanego czynu w p.e. brak było przepisów regulujących kwestię przedawnienia karalności oraz odesłania do art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej, a w odniesieniu do kolejnego okresu tj. od 4 kwietnia 2015 do 31 grudnia 2015 r., do którego zastosowanie znalazły przepisy ustawy OZE, rozdział 9 ustawy OZE (mający zastosowanie do kar pieniężnych) nie zawierał regulacji co do przedawnienia kary pieniężnej. Gdyby wówczas p.e. lub OZE zawierała przepis stanowiący odesłanie do zastosowania art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej, byłoby możliwe zastosowanie tego przepisu. W niniejszej sprawie nie ma zatem podstaw do kwestionowania niedopuszczalności zastosowania przepisów Ordynacji podatkowej do administracyjnej kary pieniężnej wymierzonej powodowi za zachowanie mające miejsce w 2015 r.

Skoro zatem w czasie deliktu przepisy p.e. ani ustawy OZE nie przewidywały przedawnienia kar pieniężnych, nie sposób było podzielić też poglądu skarżącego, jakoby sąd II instancji naruszył art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej w zw. art. 189c k.p.a. poprzez niezastosowanie, gdyż w niniejszej sprawie nie zachodził przypadek, w którym ustawa poprzednio obowiązująca była względniejsza dla sprawcy.

Podkreślić należy, że instytucja przedawnienia nie ma uregulowanych podstaw w Konstytucji RP. Jej wprowadzenie oraz nadanie jej konkretnego kształtu jest wobec tego w pełni uzależnione od decyzji ustawodawcy. Przenosząc to

na realia niniejszej sprawy, nie można domniemywać przedawnienia w sytuacji, gdy nie wskazuje na nie wyraźny przepis prawa, opierając się na standardzie konstytucyjnym, który domagałby się stosownej regulacji (w art. 43, art. 44 i art. 105 Konstytucji RP zostały ustanowione jedynie jako wyjątki wyłączające lub ograniczające stosowanie instytucji przedawnienia w prawie karnym). Dlatego faktu, że za okres, w którym dokonane zostały czyny powoda, nie przewidziano możliwości przedawnienia karalności tych czynów, nie można traktować w kategoriach luki prawnej stanowiącej zaniechanie legislacyjne naruszające konstytucyjne prawa lub wolności, ale jako wybór ustawodawcy, który następnie mógł ulec zmianie (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 25 maja 2004 r., SK 44/03; 21 czerwca 2011 r., P 26/10; 19 czerwca 2012 r., P 41/10; 17 lipca 2012 r., P 30/11; postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 września 2009 r., Ts 389/08).

5. Kwalifikacji tej nie zmienia odosobniony wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2023 r., II NSKP 18/23, w którym przyjęto, że brak regulacji dotyczącej przedawnienia administracyjnej kary pieniężnej, w stanie prawnym obowiązującym przed 1 czerwca 2017 r. prowadził do konieczności wypełniania istniejącej wówczas luki poprzez stosowanie wprost lub w drodze analogii przepisów Ordynacji podatkowej. Sąd Najwyższy sam zresztą przyznał w tymże wyroku, iż: „Nie ulega wątpliwości, że w powołanej dacie, w której doszło do naruszenia, nie obowiązywał żaden przepis literalnie przewidujący możliwość przedawnienia karalności [...]”. Jednocześnie rozstrzygnięcie, jakie w tym wyroku zapadło nie znajduje podstaw na gruncie Konstytucji RP. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w skarżonym w niniejszej sprawie wyroku: „Niewątpliwie zaś samo wprowadzenie do systemu prawnego instytucji przedawnienia zobowiązań, z uwagi na brak konstytucyjnej regulacji tej problematyki, jak również nadanie jej konkretnego kształtu, w tym określenia terminu przedawnienia, pozostaje w sferze uznania ustawodawcy. Nie istnieje zatem konstytucyjne «prawo do przedawnienia» (tak wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 23 maja 2005 r. SK 44/04 i z 17 lipca 2012 r., P 30/11; postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 września 2009 r., Ts 389/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r. w sprawie II NSKP 22/23), z którego należałoby wywieść istnienie przedawnienia

nawet przy braku stosownej regulacji prawnej w tym zakresie. Z tych względów, wobec nieistnienia uregulowania dotyczącego przedawnienia, nie można było wyinterpretować jego istnienia na potrzeby oceny zasadności ukarania powoda za pierwszy okres naruszenia”.

Ponadto, przywołać trzeba wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 18 lipca 2013 r., SK 18/09, w którym odnosząc się do dotychczasowego dorobku orzeczniczego TK, wskazano, że: „W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wyrażano konsekwentnie pogląd o braku konstytucyjnego prawa jednostki do przedawnienia, a nawet ekspektatywy takiego prawa. Ponadto wskazywano na brak możliwości wyprowadzenia rozważanego prawa z art. 2 Konstytucji. Instytucję przedawnienia – w świetle orzecznictwa TK - należałoby w związku z tym postrzegać raczej jako element polityki państwa”.

O ile więc wprowadzenie przepisu o przedawnieniu administracyjnej kary pieniężnej stanowiło odpowiedź na (słuszne) postulaty doktryny akcentującej potrzebę ograniczenia w czasie wydania decyzji nakładającej sankcję, o tyle postulatami tym, samym w sobie, nie sposób przypisać żadnego waloru normatywnego wobec utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego uznającego, że przedawnienie nie jest podmiotowym prawem konstytucyjnym. Dopóki więc ustawodawca nie przewidział tej instytucji, celowości takiego posunięcia legislacyjnego nie sposób motywować było względami na konieczność poszanowania konstytucyjnych praw lub wolności.

6. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[K.O.]

[a]